

Literární sešity

ZŠ B. Dvorského

Podzim

Adéla Drahotušská, 8.C a Veronika Válková, 7.C

Podzim a ještě jednou podzim.

Všude listí padá na zem a okolo stromy zalité barvami.

Kytičky už pomalu zalézají do peřin a všude okolo hromady listí.

Lidi si už pomalu navlíkají čepice i rukavice.

A všichni nabíhají do obchodu pro věci na podzim.

Nakupují dýně, svíčky, že prý budou dušičky.

A pak už jenom nakupujeme vánoční dárky

a zase říkáme,

že ten rok byl krátký.

Kumbál paní Machové

Veronika Nohelová, 9.B

Bylo už k večeru, když se stará paní Machová chystala pomalu do postele, celým bytem se vznášel její parfém s fialovou vůní levandule. Žila v malém bytě v panelovém domě. Stará paní pomalu sesunula své rozbolavělé tělo na matraci a než bys řekl švec, usnula.

Měsíc se vyhoupl na obzor a ozářil poličky plné porcelánu, dřímající za zavřenými dveřmi kumbálu. Paní Machová měla pro porcelán slabost. Nikdy nedokázala odolat další koupi hrníčku, konvičky nebo celé čajové soupravy. Kromě porcelánu byly v poličkách staré hračky, zavařeniny a různé věci, které tam ale vůbec nepatřily. Jedna taková věc bylo třeba tekuté lepidlo. Na první pohled úplně obyčejné lepidlo v krásném červeném obalu. Ale kdybyste přišli blíž, zjistili byste, že tohle malé lepidlo je tam úplně samo, má strach a slzy na krajíčku. Ostatní se na něj jen opovržlivě dívali a ani je nehnulo zapříst konverzaci s takovým ufňukaným lepidlem.

„Copak se ti stalo?“ prolomil ticho docela malý porcelánový talíř s modrými umně nakreslenými květy. Nic, žádná odezva. Talíř ale pokračoval.

„Já jsem Cecil a ty?“ K Cecilovi se zvedl jeden pár smutných černočerných očí.

„J- já...já jsem Ludvík,“ zavzlykalo lepidlo.

„A proč pláčeš? Stalo se ti něco?“

„Když...když já se strašně bojím tmy.“

„Aha, tak pojd' tady za mnou, můžeme tu být spolu.“ Ludvík se nedůvěřivě podíval za Cecilem. Byl strašně daleko! Celé dvě poličky výš než on.

„N-n- ne,“ vykoktal ze sebe, „Já se bojím.“

„Co se dá dělat? Tak já půjdu za tebou.“ Ludvík souhlasně přikývl.

Talíř se rozhoupal. Odrazil se. Ludvík si zakrývá oči. A Cecil letí! Letí jako pták. Jako nějaký kaskadér. Za letu se otáčí. Ted' dělá trojitý kotrmelec! Ludvík úžasem oněměl. Pomalu otevírá oči. A najednou... PRÁSK! S tímto hrozivým, nic dobrého nevěstícím zvukem talíř dopadl na zem.

O Ludvíka se pokoušely mrákoty. Tohle přece vůbec nechtěl, takhle to nemělo dopadnout! Cecil ležel bezvládně pod ním. Rána to byla strašná, ale následky ještě horší. Při pádu se Cecil rozbil na dva kusy. Na dva kusy! Ostatní svědci ani nedutali, ale zůstali na svých místech. Cecilovy kytičky už nebyly úplné, chyběly jim stonky, květy... Ludvík se zhluboka nadechl. Co si nadrobí, to si taky sní!

Opatrně začal sestupovat dolů. Báł se, ale nemohl tam Cecila tak nechat. Byl na něj přece hodný a chtěl mu pomoci.

Ludvík vstoupil na pevnou zem. Sklonil se k Cecilovi a dal se do práce. Ze své tuby vymačkal trochu lepidla a opatrně, pomaloučku začal Cecila slepovat. Když umně malované květy znovu navazovaly na své původní stonky, stal se skoro zázrak. Cecil ožil! Zamžoural, ale hned jak zpozoroval tvář ustaraného Ludvíka, zpozorněl.

„Co se ti stalo? A proč ležím?“ Ludvík se s úlevou rozesmál. Cecil sice ztratil paměť, ale je v pořádku! Ještě dlouho do noci si povídali. Ludvík už se nebál tmy ani ostatních a měl vedle sebe svého nového kamaráda.

Prostřední

Kristýna Poledníková, 7.C

Chtěla bych vědět,
Jaké je to být nejstarší.

Ale nemůžu.

Roli nejmladšího
jsem si užít nestihla.

Ted' jsem prostřední.

Snažím se být dokonalá,
ale moc mi to nejde.

Ale jak říká moje máma,
nikdo není dokonalý.

A tak to nehrotím.

Kouzelný klobouk

Vladimíra Radová, 7.C

Byl jeden pan kouzelník.

Chodil bavit děti do škol, školek a někdy i do domovů pro postižené děti.

Jednou se mu ale pokazil klobouk. Když měl vyjít králíček, vyšla kytice.

Kouzelník si říká: „Proč ten klobouk neposlouchá?“

Ptal se paní asistentky.

Paní asistentka povídá: „To nevím. Když včera fungoval, tak co s ním dneska je?“

Kvůli nešťastnému případu museli zrušit cele přestavení.

Děti byly nešťastné.

Když to zopakoval, tak se to povedlo.

Kouzelník si říká: „Proč to teď jde, když to nešlo na vystoupení?“

Kouzelník přemýšlel a přemýšlel a nakonec řekl: „Tak představení uspořádáme znova!“

Tak utíkaly dny a kouzelník byl překvapen. Všechno v pořádku fungovalo.

Byl radostí bez sebe, že vše je ve starých kolejích.

Už jen den do vystoupení. A když to zkoušel, bylo vše v pořádku.

Tak kouzelník říká asistentce: „Nachystej to na zítra.“

„Ano, už se na to vrhnu,“ odpověděla asistentka.

Vše bylo připraveno na zítra.

Tak jako my, kouzelníci života, se stále připravujeme na zítra...